

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA LAHDESSA

Kääntykää jo, kaukaisetkin kansat! 28.6.2014 klo 10:30

Lasse Rätty

”Ja minä näin, kuinka Karitsa avasi yhden niistä seitsemästä sinetistä, ja kuulin yhden niistä neljästä olennosta sanovan niinkuin ukkosen äänellä: ”Tule!” Ja minä näin, ja katso: valkea hevonen; ja sen selässä istuvalla oli jousi, ja hänelle annettiin seppele, ja hän lähti voittajana ja voittamaan.” (Ilm. 6:1-2)

Pascal toimii leipurina Etelä-Sudanin ja Sudanin luterilaisen kirkon pappisseminaarissa, joka sijaitsee Yambiossa lähellä Kongon rajaa.

Jo kauan ennen auringon nousua, neljän – viiden aikaan, hän nousee tekemään vaalean leipätaikinan. Sen kohotessa hän kuumentaa hiilillä savitiilistä rakennetun uunin, jonka hän on itse suunnitellut. Samalla hän keittää hiilivalkealla teevettä lämmikkeeksi aamuyön kylmyyttä vastaan. Peltikatos suojaa auringolta ja sateelta mutta ei kolealta kosteudelta.

Taikinasta Pascal leipoo leipiä, jotka ovat kutakuinkin meikäläisen pullan ja sämpylän välimuotoja. Ne saavat kohota vielä pellillä jonkun aikaa päästäkseen sitten kuumaan uuniin.

Uuni ei paista ihan tasaisesti. Pascalilla on jo ajatuksia siitä, miten seuraava uuni pitäisi rakentaa, jotta se olisi ensimmäistä parempi. Leipominen toistuu jokaisena arki-aamuna. Ainoastaan leivän rakenne ja muoto vaihtelevat hieman. Opettajat ja oppilaat saavat lämmintä leipää aamupalalle ja sitä riittää päivän muillekin aterioille.

Illalla henkilökunnan ruokaillessa lähes pimeässä huoneessa, Pascal kertoo hiljaa tarinaansa. Hänen isoisänsä on ollut merkittävä heimokuningas alueella, joka sijaitsee osittain Etelä-Sudanin ja osittain Keski-Afrikan tasavallan puolella. Noista kunnian ajoista ei kuitenkaan ole jäljellä muuta kuin isovanhemmilta peritty nimi sekä kunnioitus, jota suvun vanhimmat yhä nauttivat noilla seuduilla.

Pascal kertoo myös veljistään, jotka ovat joutuneet taistelemaan Sudanin hallituksen joukoissa. Yksi tai kaksi heistä on menettänyt henkensä sisällissodassa. Se ei ole ihme: Sudanin presidentti Omar al-Bashir määräsi eteläsudanilaiset taistelemaan etulinjaan, omia heimoveljiään vastaan.

Al-Bashiria odottaa Geneven kansainvälisessä rikostuomioistuimessa syytös kansanmurhasta ja sotarikoksista. On kuitenkin epätodennäköistä, että häntä saadaan koskaan tuomiolle tekemisistään.

Vuonna 2005, vuosikymmeniä kestäneiden taistelujen jälkeen, koitti viimein rauha Pascalille ja koko kansalle. Kuusi vuotta myöhemmin järjestettiin kansanäänestys Etelä-Sudanin itsenäistymisestä. Kun lähes 99 % kansasta äänesti sen puolesta, oli al-Bashirin myönnyttävä tulokseen.

Niinpä kesällä 2011 Etelä-Sudan itsenäistyi. Se on yhä maailman nuorin valtio. Itsenäistymisestä alkoi riemun mutta myös maan vaivalloisen jälleenrakentamisen aika. Kaikki oli aloitettava alusta. Moni kirkon jäsen on aktiivisesti ollut nostamassa maata jaloilleen, mm. parlamentissa toimien.

Monella tavalla hauraan rauhan aika päättyi yllättäen viime joulukuussa. Etelä-Sudanin presidentin Salva Kiirin ja varapresidentin kannattajien välille puhkesi levottomuuksia, jotka yltyivät käytännössä pian heimojen väliseksi sisällissodaksi. Sen seurauksena puolessa vuodessa kodittomaksi on jäänyt lähes 1,5 miljoonaa ja sodan seurauksista kärsii jopa 4 miljoonaa ihmistä. Nälänhätä, malaria ja kolera lisääntyvät voimakkaasti. Nuori kansa tarvitsee erittäin paljon tukea niin rukouksin kuin konkreettisin lahjoituksinkin.

Lainaamassani Raamatunkohdassa Johannekselle näytettiin, miten taivaassa avattiin ensimmäinen seitsemästä sinetistä. Sen ja seuraavien sinettien avaamisen myötä liikkeelle lähti neljä ratsua: valkoinen, tulipunainen, musta ja hallava eli vihertävä hevonen.

Kolme hevosista ratsastajineen kuvaa lopunaikoina valloilleen päästettäviä tuhovoimia. Punainen ilmentää sotia, joihin myös Jeesus viittasi paluutaan edeltävinä merkkeinä. Musta puolestaan kuvaa kalliita aikoja ja nälänhätää, siihenkin viitataan evankeliumeissa. Hallava hevonen ja sillä ratsastava Kuolema kertovat laajalle levinneen sairauden sekä sotien ja nälänhädän suurista surmista.

Etelä-Sudanin tai minkään muunkaan alueen katastrofit eivät erityisesti ole ilmestyskirjan ennustusten toteutumista. Mutta kaikki sodat, luonnonmullistukset, kulkutaudit jne. kertovat yhdessä siitä, että Jeesuksen takaisin tuleminen ja viimeinen tuomio lähestyvät. Ne ovat synnytystuskia, jotka edeltävät uuden taivaan ja uuden maan luomista.

Tästä maailmasta ei tule paratiisia. Sodat eivät lakkaa, vaan niitä tulee aina lisää. Nälkä ei lopu, vaikka meillä riittää ruokaa poisheitettäväksi asti. Taloudellista loistokautta ei koita kuin joillekin köyhien köyhtyessä entisestään. Vaikka lääketiede kehittyy huimasti, kaikkia sairauksia ei saada koskaan taltutetuksi.

Rauhan ja oikeudenmukaisuuden edistämiseksi ja sairaiden auttamiseksi on tehtävä määrätietoisesti työtä. Meitä kristittyjä kutsutaan siihen omasta mukavuudestamme huolehtimisen sijaan. Rakkauden teoissa uskomme osoittautuu oikeaksi ja todeksi.

Meille on kuitenkin annettu myös aivan erityinen tehtävä, jota kukaan muu kuin kristitty ei voi hoitaa. Sitä kuvaa ensimmäiseksi liikkeelle lähetetty valkoinen hevonen ja sillä ratsastaja, joka voittajana suuntasi kohti uusia voittoja. Tuo ratsastaja on Jeesus Kristus. On kyse evankeliumin voittokulusta, meidän näkökulmastamme katsottuna lähetystyöstä.

Ilmestyskirjan 19 luvussa valkoinen ratsu ja sillä ratsastaja tulevat uudestaan vastaan:

”Ja minä näin taivaan auenneena. Ja katso: valkoinen hevonen, ja sen selässä istuvan nimi on Uskollinen ja Totinen, ja hän tuomitsee ja sotii vanhurskaudessa. Ja hänen silmänsä olivat niinkuin tulen liekit, ja hänen päässään oli monta kruunua, ja hänellä oli kirjoitettuna nimi, jota ei tiedä kukaan muu kuin hän itse, ja hänellä oli yllään vereen kastettu vaippa, ja nimi, jolla häntä kutsutaan, on Jumalan Sana.” (19:11-13)

Jeesus Kristus on ihmiseksi tullut Jumalan Sana. Hän vie työnsä päätökseen vääjäämättä. Hän on voittanut omakseen ihmisiä kaikista kansoista ja kansakunnista. Sen merkiksi 19. luvussa ratsastajan päässä on aiemman yhden sijasta monta kruunua.

Ratsastajalla on yllään vereen kastettu viitta. Se kertoo, miten Jeesus on ostanut meidät omakseen vuodattamalla ristillä pyhän verensä. Kasteessa hän on pukeutunut meidät tuohon anteeksiantamuksen pukuun eli vanhurskauden vaatteeseen, kuten Raamattu sitä kutsuu. Kastettuna ja Jeesukseen yksinkertaisesti turvatessasi sinäkin ystävä saat olla varma siitä, että Jumala näkee sinut puhtaana, pyhänä ja taivaskelpoisena.

Etelä-Sudanin Yambiossa Pascal nousee väsymyksestä huolimatta joka aamu leipomaan ruokkiakseen toisia.

Voitettuaan meidät omikseen Jeesus kutsuu meitä seuraamaan häntä joka päivä. Hän herättelee meitä, että nousisimme taistelemaan hänen kanssaan vääryyttä ja epäoikeudenmukaisuutta vastaan ja evankeliumin puolesta. Sen puolesta, ettei keneltäkään jäisi kuulematta ja uskomatta, miksi Hän on kuollut ristillä.